

KDYŽ TO BYLO MALÉ...

Ářter, 09 listopad 2010

O víkendu jsem se pustila do úklidu a uplákání a zřista jasna mi pářel do ruky malý bloek, do kterého jsem si kdysi dávno zapisovala pokroky svých malých chlapek. Je tam zdokumentováno, kdy se jim vyklubal první zub (shodou okolností obma prvního ledna), kdy a jaké první slovo vypustili z papulky, jakou první větu jsem si vyslechla, kdy ležli, sedli, stáli, ušli první krok...

Dnes jsou to habáni, na které sotva dosáhnu, když je chci výchovně plácnout (no, plácnout, vykryjí to loktem a já bych si snad ruku zlomila, už to ani moc nezkouším), v prodejnách s obuví sháníme boty velikost 46... A se mi skoro zastesklo po těch dobách, kdy byli menší než stl a maminka to nejvíce bořstvo na zemi.. Díky seřitku jsem se rozvzpomněla na pářhody, které už málem zmizely v propadliti ásu. Třeba to, jak "Tapi" (starší syn dlouho komolil své jméno) ve svých letech povídá: "Maminto, dej papír, budu íhat." Dala jsem mu pohled, který pár dní pářed tím dostal od bratránka. Po chvíli práce s nářkami mi s nabranou pusou povídá: "Nemám řádnej pohled, nemám medvídta, pářnej byl." "Nemá sis ho rozstíhat." Upřel má lišcky kukadla a říká: "Maminta nemá dávat mně..." Pár dní na to mi na oplátku na dobrou noc povídal pohádku. Pářepisují foneticky, a uřitelské dítě, neustále masírované pohádkami, říkankami, logopedickými hářkami, dlouho páředlouho u něj trval vývoj správné ře: "Byla maminta tobyla, tatínek tonít, máli zibátto mamintou bezeli na pocházku, maminta padla, zlomila si plst. Tatinet bezel za dotolem. Dotole, dej epidlo, maminta zomila plst (opravila jsem ho : Lepidlo ne, náplast.). Dotole, dej nápast. Dobe, zítal dotol a sel po nápast. Pomoct, zodj, utlad nápast, nemám zádnu. Dotol hledal, našel nápast. Dau tatintovi. Díty dotoe. Tatinet bezel za mamintou, zaepil plst, mamintu neboelo nic. Bezeli s tatintem domě." Ve letech docela dobrý, děj, zápletka, souvislost. O deset let později pář slohovkách mnohem větší problém... Když máli tmi a pář roku, šli jsme na procházku. Jako vědy vymetl kařdou louži a páříkop. Když jsem se ho ptala, proč musí vlézt do kařdého kanálu, bez pářemy vypálil: "Potoze sem dítě." Povíдали jsme si o tom, ře mu v létě dáda udělá z kařry lodičku i s plachtami, on na to, chtěl na plachtu namalovat kos. Říkala jsem mu, ře tu mají na plachtě piráti, zlí námořníci. A my ře tam namalujeme heřího, proto ře to bude loř hodných námořníků. Zhloubal se a povídá: "Už vím! Bude tam SPENÁT!" Zlately Pepek!... Když máli řtyřmi roky, narodil se mladší syn "Bobo". Mála jsem strach, jestli na něj nebude řářit, ale ne, byl vzorná chřvička. Mráousek leřel v postýlce se stařenou ohrádkou, v peřince, máli asi týden dva, nemusela jsem se bát, ře spadne dol. Pářesto, když jsem šla ven věřet na slunířko plínky, pově, jsem brářku, aby na něj dával pozor. Za chvíli pářiběhl, ře miminko breš. Spěchala jsem domě a tam málem dojetím zařala bulit - než "Tapi" vyběhl za mnou na zahradu, oblořil bratřička asi osmi malými polřtami které jsem mála vyrovnané na manřelské posteli, přý aby nespádl. Jindy jsem po něm chtěla, aby miminko zabavil, než pářeperu prádlo. Opravdu bylo ticho... když jsem pářela do lořnice, leřel vedle brářky na manřelské posteli, triřko vyhrnuté pod bradu a "dával mu papat". "Bobo" mu visel pářisátý na břmišce a usilovně mlaskal... Dneska s mladším říšká puberta od zdi ke zdi, starší, od letořka plnoletý, zas usilovně bojuje za svá dospělácká práva a uří se, jak obhájit své názory, aby tím nevytořil věřny okolo (ne vědy se mu to daří ...hlavně u má tedy...) a já si někd říkám, jaká to byla pohoda, když se nehádali, nediskutovali, nežeřili a nepřepínali... Ale zas na druhou stranu - neuklidili celý byt, neumyli nádobí, nenesili mi koře s vypraným prádlem 3 patra paneláku na zahradu k pověřeni, nepřevlíkali si posteje, nenesili do schodě třeřké tařky s proviantem (no, pravda, skoro věřen je tedy pro ně)... Kařdé období má své pro a proti... a já si nakonec už řívám i to souřsné, prudivé, vědyř kdo ví, jak dlouho jeřetrvá, než mi frknou do světa... IV